

TJEN FOLKET

MARS 72

**MEDLEMSBLAD
FOR MLG**

SPESIALNUMMER OM KAMPEN MOT EEC!

- Marxist-leninistenes oppgaver i EEC-kampen!
- MLGs forslag til minimumsprogram for fronten!
- Revolusjonære perspektiver!
- Kamp mot EEC er kamp mot imperialismen!
- Kamplinja er svaret på Elkem-brevet!

FRA SKAU

EEC-konferansen

I den første delen av februar arrangerte Sentralkomiteen en kaderkonferanse om EEC-politikken, som samlet deltakere fra lag over hele landet. Sentralkomiteens AU la i to innledninger fram sitt syn på de revolusjonære perspektivene i EEC-kampen og på politikken for anti-EEC-kampen våren 1972. På begge felter ble linja utdypet og styrket gjennom grundige gruppediskusjoner.

SKAU har nå oppsummert konferansen, og fattet endelig vedtak om MLGs forslag til minimumsprogram for anti-EEC-frontens kamp i vår. Det er sendt til Arbeiderkomiteen mot EEC og Dyrtid, Folkebevegelsen sentralt, Folkebevegelsens faglige utvalg og til interesseorganisasjoner, partier og ungdomsorganisasjoner som går mot EEC.

Vi ber kameratene studere det grundig – og arbeide for at det blir satt kraftfullt ut i livet.

Direktiv om behandlinga av dette nummer av Tjen Folket vil bli gitt gjennom distrikts- og storlagsstyrene.

MARXIST-LENINISTENES OPPGAVER I KAMPEN MOT EEC!

MLGs kaderkonferanse og Arbeiderkomiteens landsmøte i februar var to viktige skritt framover i kampen. Et nytt minimumsprogram

for enhetsfronten er nå klart til å settes ut i livet. I dette arbeidet er det viktig at marxist-leninistene står fram som et **eksempel** for alle EEC-

FRA SKAU

motstandere. Derfor må vi studere programmet og arbeide aktivt for å realisere dets punktforslag.

4. punktsprogrammet – som MLGs SK la fram i fjor høst – inspirerte og økte aktiviteten i viktige deler av motstandsbevegelsen. Men det er samtidig et faktum at marxist-leninistene mange steder var ytterst tafatte og baktunge med å tillempe det på sin arbeidsplass eller bosted. Dette ønsker Sentralkomiteen denne gang å rette opp gjennom å mobilisere hele MLG i enhetlig studier av politikken.

En viktig sak skal da ikke bli »glemt»: Vi er **kommunister** i enhetsfronten, som ikke **begrenser** sin politikk til minimumsprogrammens rammer. Derfor må propagandaen for sosialisme og revolusjon, for proletarisk internasjonalisme og nødvendigheten for et nytt kommunistisk parti være en levende rettesnor for vårt arbeid.

For å sikre dette har Sentralkomiteens AU – på bakgrunn av kaderkonferansens diskusjoner – vedtatt følgende »minimumsprogram» for **marxist-leninistenes** politikk i enhetsfronten:

1. GÅ I SPISSEN FOR Å SETTE MINIMUMSPROGRAMMET UT I LIVET!

- tillemp programmet i den lokale avdelinga av Arbeiderkomiteen. Slutt opp om vedtakene fra landsmøtet.
- reis forslag fra minimumsprogrammet i den lokale avdelinga av Folkebevegelsen.

- ta kontakt med andre organisasjoner på plassen dere jobber som går mot EEC. Motiver dem til å gjennomføre eller støtte minimumsprogrammens punkter, helt eller delvis.
- oppsummer jevnlig arbeidet med å sette programmet ut i livet!

2. BARE REVOLUSJONEN OG SOSIALISMEN KAN VARIG TRYGGE DEN NASJONALE SUVERENITET- EN OG ARBEIDSPLASSENE:

- la denne parolen bli vårt svar på minimumsprogrammens politiske paroler!

- ta den opp i lagsavisene gjennom artikler og eksempeler – legg stor vekt på Albanias erfaringer!

FRA SKAU

- forklar og utdyp den på møter og i samtaler med frontkadre.
- **øk salget av Klassekampen** – det

er i dag den beste måten vi kan spre ideene om sosialisme og revolusjon til massene!

3. FOREN ALLE KREFTER SOM LAR SEG FORENE I ENHETSFRONTEN!

- gå alvorlig inn for å vinne de breie lag av funksjonærer for kampen mot EEC!
- gå aktivt mot propagandaen om at bønder og fiskere er arbeiderklassens fiender!
- ta alvorlig på motsigelsene i AUF og DNA – søk enhetsaksjoner med EEC-motstandere i høyresosialdemokratiet og forsvar dem mot reaksjonær hets!

- styrk forberedelsene av politikken i Folkebevegelsens lokalutvalg slik at vi bidrar til å aktivisere medlemmene.
- isoler enhetsfrontens ytterste høyre – avslør at deres redsel for kamp og masseaksjoner tjener klassefienden!

4. PROPAGANDER SOLIDARITET MED VERDENS KJEMPEFOLK I ENHETSFRONTEN MOT EEC!

- mobiliser EEC-motstandere til å delta i Solidaritetskomiteens vietnamuke i april.
- forbered lokale innsamlingsaksjoner til Solkoms 500 000 kroners-kampanje!

- selg For Vietnam og annet anti-imperialistisk materiale!
- frem forslag i fagforeninger og andre organisasjoner om vedtak som krever USA ut av Indo-Kina og Saigon-juntaen ut av Norge!

FRA SKAU

5. BYGG UT DET KOMMUNIS- TISKE PARTIET – STYRK EN- HETSFRONTEN!

- sett linja i SKs siste plenumskom-
munike ut i livet!
- bygg propagandalag raskt!
- støtt alle aksjoner som går mot
monopolkapitalens og imperialis-
mens utplyndringspolitikk.
- styrk enhetsfronten – vinn de

- store interesseorganisasjonene for
kampen mot imperialismen.
- la mobiliseringa til Rød Arbeider-
front 1. mai bli målestokken på
marxist-leninistenes røtter i mas-
sene!

LÆR AV ALBANIA !

I sommer arrangeres det 2 turer til Albania, Europas eneste land proletariatets diktatur eksisterer. Den første starter 29. juni, og varer 14 dager. 13. juli starter den andre turen som også varer 14 dager.

Pris pr. person kr. 1100,-

Send påmeldingen til Vennskapssambandet Norge-Albania, Postboks 8303, Hammersborg, Oslo 1.

**MLGs forslag til
MINIMUMSPROGRAM FOR KAMPEN MOT EEC VÅREN 1972**

1. FORSVAR NORSK SUVERENITET – NEI TIL SALG AV NORGE!

- til kamp mot forlovelsespakt og andre politiske EEC-forberedelser!
- la forsvaret av norsk suverenitet mot den imperialistiske blokken EEC gjennomsyre all opplysningsvirksomhet, alle aksjoner og demonstrasjoner!
- Fram til folkeavstemning og Stortingsbehandling må dette være EEC-kampens grunnleggende parole!

2. EEC TRUER ALLE ARBEIDSPLASSENE – OGSÅ DIN!

- avslør EEC-tilhengernes taktiske hovedframstøt om at »bare EEC kan trygge arbeidsplassene».
- vis at EEC betyr innskrenket råderett over alle arbeidsplasser.
- vis at EECs harde strukturrasjonalisering vil ramme lavtlønnsindustrien, med mange kvinnelige ansatte, spesielt hardt.
- vis at EECs storkonsernpolitikk også rammer funksjonærene i form av oppsigelser og hardere arbeidspress!
- avslør storbankenes gambling med dagens arbeidsplasser!
- aktiviser EEC-motstanderne til å undersøke hva EEC-medlemskap vil bety for hans og hennes arbeidsplass!
- i vår må denne parolen bli motstandsbevegelsens taktiske hovedparole!

3. MOBILISER HUNDREDER, TUSENER OG TITUSENER I PRØVEVALG OM EEC!

- krev uravstemning i din interesseorganisasjon!
- arranger prøvevalg i bedrifter, boligstrøk, bygder og skoler!
- la grunnlaget for prøvevalget være ja eller nei til fullt medlemskap i EEC!

4. FORBERED OG GJENNOMFØR POLITISKE STREIKER OG KRAFTIGE AKSJONER MOT EEC!

- frem forslag om politiske streiker mot monopolkapitalens og regjeringas EEC-politikk i din fagforening!

KAMPEN MOT EEC GÅR NÅ INN I EN AVGJØRENDE FASE !

I vår vil den herskende klasse mobilisere alle sine politiske ressurser og store deler av de økonomiske med, for å tvinge gjennom ferden mot Brussel.

I første rekke må monopolborgerskapet prøve å tvinge dette fram med et visst skinn av demokrati. Bordet fanger, folkeavstemninger er lovt og en unnlattelse med å holde den vil reise en proteststorm som ingen kan ane rekkevidden av. Selv om situasjonen for monopolkapitalen for øyeblikket er langt fra lys når det gjelder å mobilisere et flertall for EEC-medlemskap, så er det klart at den sikter mot det som et mål.

Et mindre mål for finansoligarkiet må være å skape et så uklart utfall som mulig. Her kan tukling med avstemningsgrunnlaget opplagt komme på tale. Med en slik utgangsposisjon før stortingsbehandlingen har de fortsatt mulighet til å sikre medlemskap ved »demokratisk parlamentarisk vis». Det er mange måter å presse stortingsmenn på . . . Går ingen av disse målsettingene i oppfyllelse, så blir herskerne enten nødt til å vente en tid med et nytt framstøt eller forsøke et mer eller mindre regulært kupp. Det ville være en ytterst farlig handling for monopolkapitalen og kunne gi

støtet til kamper landet ikke har sett maken til.

Stilt overfor disse perspektivene må monopolkapitalen søke å snu opinionen.

Europabevegelsens tåpelige annonser er et slikt forsøk. Vi tror de er lette å vende mot EEC-tilhengerne sjøl, med all den forakt for folket som annonsene viser.

Det virkelig farlige framstøtet har ELKEM gått i spissen for. Brev til bedriftens ansatte om at deres arbeidsplasser er truet og mange kan risikere oppsigelser dersom det ikke blir EEC-medlemskap.

Hvorfor er dette så farlig?

Jo, fordi det samsvarer fullt og helt med den mest reaksjonære classesamarbeidslinjen som er blitt kjørt ut i arbeiderklassen i årevis fra sosialdemokrater, reformister og revisjonister: »Sammen med bedriften må vi trygge arbeidsplassene.» På Karmøy gikk resultatene av denne ideologien nylig så langt at arbeiderne gikk med på lønnsnedslag for å trygge arbeidsplassene». Deretter la ledelsen ned bedriften!

Det er dette våpenet sosialdemokrater og ikke minst revisjonister bruker mot kamplinje, mot å stille harde krav osv. Og det virker mange steder. Enkelte steder samarbeides det til og med om hvem innskrenkningene skal gå ut over, »for å

trygge arbeidsplassene». Ja, systematisk som det er agitert for denne forræderske linja bør det ikke forundre noen om sosialdemokrater/revisjonister en dag begynner å stemme for økte militærbevilgninger »for å trygge arbeidsplassene» i våpenindustrien.

Mange revisjonister og sosialdemokrater som i dag befinner seg innafør enhetsfronten mot EEC har kjørt ut, og kjører fortsatt ut det råtne omkvedet om »å trygge arbeidsplassene i samarbeid med bedriften». Nå kan det komme til å vise seg at de har plantet en trojansk hest i arbeiderklassen.

På grunn av årelang påvirkning fra slike ideer kan en del arbeidere bli vettskremt på grunn av truslene, og plutselig ikke se noen annen vei enn å gi opp motstanden mot EEC.

Derfor må vi ta tonene fra ELKEM alvorlig, ikke minst fordi monopoler med en slik størrelsesorden (og dessuten med visse behov for innskrenkninger i en del av drifta) er i stand til å gjøre rene demonstrasjonsoppsigelser. (»Våre investorer trekker ut kapitalen fordi de frykter utrygge markedsutsikter dersom Norge ikke blir medlem av EEC.»)

KAMPLINJA ER ARBEIDER- KLASSENS ENESTE SVAR PÅ SLIKE TRUSLER

I lys av truslene fra ELKEM, Thune og andre trer SFs linje for EEC-motstanden fram med sitt sanne, svarte ansikt. Slik den er presentert i Orientering går den i all korthet ut på at kamplinja er farlig for EEC-motstanden. Kamplinja kan skremme »marginalgruppene». Nå gjelder det å være ansvarlige og snille fram til folkeavstemninga . . .

SF ser med andre ord ikke dialektikken i utviklinga. De tror at det bare er å samle en større og større haug med motstandere. De skjønner ikke at staten og monopolkapitalen også er i stand til å spille på motsigelser og kanskje endre hold-

ninga til en del av de som i dag allerede er EEC-motstandere.

Å legge ned våpnene og bli »snille» nå som fienden spiller opp med det tunge artilleriet, ville være skjebnesvangert. Mer enn noe annet trenger arbeiderklassen og folket nå gang på gang å bygge opp og manifestere sin styrke. Gjennom truselen om oppsigelser har monopolkapitalen sjøl gitt en meget god grunn til nettopp å velge streik som demonstrasjonsform. En storstreik mot EEC vil styrke moralen hos de svake motstanderne og den vil kunne vinne over tvilerne.

BEKJEMP EEC, BEKJEMP IMPERIALISMEN !

USAs totale dominans i Vest-Europa etter siste krig gjorde det lettere for mange folk å gå på teorien om »superimperialismen» – dvs. den imperialismen som er blitt så sterk og omfattende at den har blitt i stand til å undertrykke motsigelsene i det imperialistiske systemet med fredelig midler. USAs talsmann presenterte det tjuende århundre som »det amerikanske århundre». I dag står USA med en alvorlig svekket posisjon, men landet er fortsatt den ledende imperialistiske makta sammen med Sovjet. Det er med andre ord ingen grunn til å avtrappe kampen mot USA, men tvert om skjerpe den.

Det er imidlertid viktig å skjønne betydninga av de endringene som har skjedd i Vest-Europa, fordi de vil få innvirkning på utviklinga i hele verden og spesielt fordi de virker kraftig inn på situasjonen for det norske folket.

Lenin påviste at teorien om »superimperialismen» var noe super-nonsens. Tida fra 1945 til i dag har bekreftet hans analyse. I boka »Imperialismen, kapitalismens høyeste stadium», skriver han om hvilke særtrekk som karakteriserer vår epoke. Han summerer dem i følgende fem punkter:

- 1) konsentrasjonen av produksjon og kapital i monopoler som spiller den avgjørende rollen i det økonomiske liv.
- 2) sammensmeltinga av bank- og industrikapital til finanskapital og et finansoligarki,
- 3) kapitaleksporten som atskilt fra vareeksporten spiller en svært viktig rolle,
- 4) etablering av internasjonale monopolkapitalistiske konserner, som deler verden seg imellom, og
- 5) den territoriale oppdelinga av verden mellom de største kapitalistiske maktene er avslutta.

Han understreker at disse særtrekka ikke har dempet, men skjerpet motsigelsene i verden, og at ujamnheten i utviklinga av de ulike imperialistiske landa stadig vil utløse nye kriser og kriger. For sjøl om verden er oppdelt, vil nye ujamnheter føre til nye krav om nyoppdeling. Og hvilke midler foruten krig kan tenkes under kapitalismen til å løse slike spørsmål?

Ujamnheten utvides, motsigelsene skjerpes

I 1947 hadde USA ca. 32 % av verdens eksportvolum, Vest-Tyskland hadde 0,5 %. I dag er tallene ca. 15 % og ca. 13 %. Hvis vi legger sammen eksporttallene for alle EEC-landa pluss Storbritannia og sam-

menlikner dem med USAs, ser bildet i dag slik ut: EEC pluss UK – 76,1 millioner dollar. USA

Årlig produksjon:

Sement (mill tonn)

Stål – » –

Råjern – » –

Skip mill.br.tonn

Bensin (mill tonn)

Tunge oljer: – » –

EEC-UK: 112,2

EEC-UK: 121,3

EEC-UK: 82,3

EEC-UK: 3,6

EEC-UK: 53,7

EEC-UK: 279,7

USA: 68,8

USA: 119,3

USA: 82,9

USA: 0,4

USA: 227,4

USA: 157,8

Med andre ord: EEC vil med tilslutning fra Storbritannia blir en økonomisk enhet som på mange områder kan måle seg med eller overgå USA! Likevel er det USA som behersker de fleste råvarekildene, det er USA som har størst militær og politisk kontroll, og USAs monopoler og storbanker har det avgjørende ordet i de fleste undertrykte områdene.

Denne motsigelsen er uttrykket for motsigelsene i den vestlige imperialismen i dag. Den er framkalt av den ujamne utviklinga, og har allerede ført til sju dollarkriser på tre år, amerikansk importavgift og forberedelse av straffetiltak mot USA fra EECs side.

EEC vil stadig kraftigere kreve Lebensraum og USA vil ikke kunne gå med på virkelig avgjørende endringer i den territoriale oppdelinga.

Sovjets rolle

Sovjet er verdens største kolonimakt i dag og søker på ulike måter

33,6 mill. Om vi i tillegg sammenlikner tallene for nøkkelindustri, får vi:

å utbygge sitt imperium på bekostning av de andre imperialistene. Nå sist tok de et viktig stikk med »Bangla Desh» og pakt med India. De er for skjerpning av motsigelsen EEC–USA, hjelper den vest-tyske imperialismen med økonomiske fordeler. (Alle-europeisk sikkerhetspakt skal bygge opp om dette.) Den vil imidlertid også komme i skjerpet konflikt med EEC ettersom »Felleskapets» Drang nach Osten virkelig melder seg for alvor. Og de vil ikke på noen måte la seg frivillig detronisere som supermakt.

Forøvrig vil vi i denne artikkelen ikke forsøke å gå i dybden når det gjelder de svarte herskerne i Kreml og deres ekspansjons- og aggresjonspolitikk.

Hva hindrer EEC fra å bli supermakt?

Ennå mangler det noe på at EEC pluss UK har innhentet USAs økonomiske forsprang. Men det hentes raskt inn, og på enkelte områder er forholdet alt snudd.

Hva er da EECs grunnleggende svakhet i forhold til USA?

Her må vi huske Maos tese: Politisk makt springer ut av geværløpet. USA har flere våpen, større militær styrke enn EEC og UK. USA har troppestyrker på europeisk jord. USA er den største atommakta. USA er en stat.

EEC har ingen felles hær, EEC har ingen militære enheter på amerikansk jord. EEC er ennå ingen virkelig atommakt. EEC er ingen stat.

Før EEC har løst disse spørsmålene er EEC ute av stand til å innta den plassen som særlig tyske industrimagnater krever, nemlig rollen som supermakt.

Europastaten kommer!

For å løse de motsigelsene som er oppstått mellom utviklinga av produktivkrefter og kapitalakkumulasjon på den ene sida og oppdelinga av verden i koloniale områder og »innflytelsessfærer» på den andre sida, må EEC løse spørsmålet om Europastat. For de førende krefte i EEC er ikke spørsmålet: Europastat eller ikke? men Europastat eller undergang?

Eksempel: USA kontrollerer i dag direkte eller indirekte mesteparten av verdens oljeutvinning. EEC og UK derimot kontrollerer så godt som ingenting når det gjelder oljekilder. Dersom USA og Sovjet blokkerte EEC og UK, ville mesteparten

av industrien i Sentral-Europa stå stille for tre måneder var gått. EEC må simpelthen ha militær og politisk styrke til å slakke dette kvelertaket. Europastat blir løsningen.

Det er på denne bakgrunnen vi må se Wernerplanen og Davignon-rapporten og planene om Europahær. EEC-området skal snekres sammen til en økonomisk, politisk og militær union, for siden å bli en stat.

På en eller annen måte må EEC også få fjernet USA-troppene fra sitt eget område.

Når det gjelder sjøve våpenstyrken, er det bare et tidsspørsmål når den blir bygd opp til USAs nivå. Med en stålindustri som overgår USAs, vil det først og fremst være et spørsmål om en beslutning i EEC-kommisjonen eller andre organer. Tallene for skipsindustrien peker også i retning av at en Europa-marine raskt kan bygges opp når tida er moden. Med en folkemengde som er på 230 mill. mennesker (mot USAs 200) skulle heller ikke bemanninga av en millionarme by på grunnleggende problemer.

Når »ansvarlige» politikere i Norge prøver å tåkelegge spørsmålet om Europastat og Europahær taler de mot bedre vitende. Imperialismens logikk vil tvinge fram disse tingene.

Etter ti – femten år til håper EEC-politkerne gjennom disse tiltakene å bygge opp et imperium fra

Svalbard til Cape Town. Flere afrikanske stater er alt assosiert til EEC og med en økonomisk union og opprettelsen av et fåtall europeiske storbanker vil EECs bankimperialisme stå sterkere reint økonomisk enn den tilsvarende amerikanske i Afrika. Men er det noen som tror at USA frivillig lar seg tvinge ut av to kontinenter? En ny imperialistisk krig er ingen usannsynlighet.

**Enten vil revolusjonen forhindre
krigen
eller så vil krigen føre til
revolusjon.**

Bare en ting kan på lang sikt forhindre den neste krigen. Det er revolusjon. Dersom det blir revolusjon f. eks. i Frankrike, så vil det alvorlig hindre EECs ekspansjonsplaner. Dersom det blir revolusjon i f. eks. Japan, vil det kunne utsette krigen, fordi de rovgriske imperialistene da vil dempe motsigelsene innbyrdes ved å dele restene av Japans imperium mellom seg. Revolusjoner i alle de imperialistiske hovedlanda vil forhindre krigen for godt og føre verden inn i en helt ny æra. Om krigen skulle komme først vil den føre til utbrudd av revolusjoner i flere imperialistiske land og andre områder, og kanskje vil revolusjonen da gravlegge imperialismen for godt.

Vi kommunister frykter derfor ikke krigen – vi ønsker å forhindre

den. Derfor blir spørsmålet om revolusjon, også i Norge enda mer brennende.

**Hva blir Norges plass i
dette bildet?**

Ved hjelp av Marshall-hjelp og NATO sikret USA seg etter 1945 Norge som en del av sin innflytelsesfære, på bekostning av britisk imperialisme og sjølsagt på bekostning av tysk imperialisme.

Vest-Tyskland, som er EECs desidert mest ekspansive makt, og den mest innflytelsesrike, har ennå i dag små økonomiske interesser i Norge.

Norsk medlemskap vil bidra avgjørende for å føre Norge over fra amerikansk til vest-tysk dominans. Det vil ikke slutføre prosessen, snarere innlede den, men det vil for Vest-Tyskland bety helt nye perspektiver for kontroll av Norge. Alliansen med EEC vil dessuten bety en kraftigere imperialistisk dominans enn den USA har utøvd. Perspektivene for Norge i de nærmeste tjue åra, er å bli provins i en Europa-stat. Det er vesensforskjellig fra situasjonen i dag.

Å forhindre norsk medlemskap blir dermed både et svært viktig forberedende ledd i den norske revolusjonen, og et bidrag til å kjempe mot krigen.

Derfor må vi som revolusjonære og sanne anti-imperialister være de mest prinsippfaste kjemperne mot EEC. Vi har vist takter til å leve

opp til denne prinsippfastheten, vi må i tida som kommer gjøre det enda mer kraftig, i revolusjonens interesse.

Men forhindring av EEC-medlemskap er bare det første skrittet og det løser ikke Norges problemer. Den norske herskerklassen vil måtte enten forsøke nye veier til EEC eller søke fastere økonomisk/politisk allianse med en av de andre imperialismaktene. Norsk monopolkapital, kan ikke, sjøl om den

nok er imperialistisk, karre seg opp som en sjølstendig imperialismakt. Ingen imperialistisk allianse tjener det norske folkets interesser, og Norge må bryte alle bånd med imperialismen. Denne oppgaven kan bare den sosialistiske revolusjonen løse, samtidig som den løser andre av det norske folkets grunnleggende problemer. Det er bare vi kommunister som er i stand til å gjøre en slik analyse. Vi representerer den folkelige bevegelsens framtid.

REVOLUSJONÆRE PERSPEKTIVER I KAMPEN MOT EEC !

Paris, mai 1968.

Vi marxist-leninister ønsker å stå i spissen for arbeiderklassens og folkets kamp for revolusjon og sosialisme. Men idag er det kampen mot EEC, ikke revolusjonen, som står på dagsordenen. To spørsmål er da naturlig å stille: Har denne kampen en karakter som bidrar til å fremme den sosialistiske revolusjonen i Norge? Kan kampen mot EEC selv føre til revolusjonære slag og stormer?

Først må en ting være klart: Alle store folkelige kamper er ikke nødvendigvis revolusjonære. I de siste åra har de oftest ikke vært det her i Norge. En revolusjonær kamp stiller alltid på en eller annen måte, spørsmålet om statsmakta i brennpunktet. Når folk revolusjoneres skyldes det at deres tillit til det monopolkapitalistiske samfunnsystemet forsvinner, de ønsker en

statsmakt kontrollert av arbeiderklassen og folket. Under revolusjonære aksjoner **tar folket seg selv til rette**, ofte **på tvers** av de »vanlige» politiske spillereglene.

I lys av dette er det riktig å si at f. eks. de store **studentaksjonene** for kompensasjon for momsens våren 1970 **ikke var aksjoner av en revolusjonær karakter**. De utviklet seg heller ikke så langt at de **revolusjonerte** studentmassenes **bevissthet**. Sauda-arbeidernes streik samme år hadde imidlertid klare revolusjonære perspektiver:

Arbeiderne satte under streika viktige deler av den lokale statsadministrasjonen (kommunebyråkratiet) på sidelinja, organiserte selv forsyningspolitikk og velferdstiltak. Og de slo i resolusjonsvedtak fast at kapitalismen aldri kan sikre arbeidsfolks kår. Statens juridiske redskap, Arbeidsretten, ble også effektivt ignorert og lammet.

Langt klarere enn disse norske eksemplene er selvsagt maiopprøret i Frankrike 1968. Da gjorde norske folkemasser opprør mot den gaullistiske statsmakta. I byen Nantes ble det opprettet et proletært diktatur. Over hele landet var bedrifter og statsadministrasjon lammet. Mai 1968 var en **revolusjonær storm**. At den ikke utviklet seg til en seierrik sosialistisk revolusjon skyldes flere faktorer. Viktigst er nødvendigvis mangelen på en korrekt kommunistisk ledelse som utviklet kampen til et væpnet opprør mot staten. I stedet ble det de Gaulles militærstyrker, politisk støttet av revisjonistene, som tok over kontrollen.

En ny fase i klassekampen

La oss utifra dette gå løs på spørsmålet om EEC-kampen har en revolusjonær betydning. Jeg vil legge særlig vekt på følgende trekk ved den norske samfunnsutviklinga.

---Skjærpet kamp mellom de revolusjonære og reaksjonære klassene.

De revolusjonære klassene i Norge er arbeiderklassen, småborgerskapet på landsbygda og i kystdistriktene og småborgerskapet i byene. De reaksjonære klassene er utenlandsk imperialisme, monopolborgerskapet og storborgerskapet. På alle felter har kampen mellom folket og klassefienden blitt hardere. I kamp mot rasjonalisering, oppsigelser, helsefarlige arbeidsforhold, dyrtid og truselen om salg av Norges suverenitet til imperialistene har arbeiderklassen sagt et endelig farvel til 50-års reaksjonære klassesamarbeidspolitik. Mellom monopolkapitalen og småborgerskapet på landsbygda er det nå åpent politisk brudd. Regjeringskoalisjonen mellom monopolkapitalen og landsbygda

småborgerskap sprakk på grunn av EEC-saka, med dunder og brak våren 1971. Den skjerpete motsigelsen mellom monopolkapital og folket har også gitt seg kraftige utslag i ungdomsmassenes rekker, stadig større lag av arbeiderungdom, elever og studenter vender seg idag mot EEC og statsmaktas politikk.

---Økt enhet i folkets rekker.

En viktig faktor i monopolkapitalens politikk er å **splitte** det arbeidende folket. Bøndene er for Håkon Lie »arbeiderklassens hovedfiende». Men hovedtendensen går idag mot slike framstøt. Både på landsbygda og i fabrikkene oppleves kamfelleskapet mot EEC som en overordnet ting. På samme måte har også det tradisjonelle kjøret på »generasjonskonflikten» som hovedmotsigelsen i samfunnet spilt fallitt. De studerendes kamp blir også mer sett på som en del av folkets kamp enn for noen år tilbake. Denne enheten, dette kamfelleskapet, sveiser idag sammen de klassene og samfunnslaga som må stå i spissen for en sosialistisk revolusjon i vårt land.

---Fiendens reserver skrumper inn.

Skal det monopolkapitalistisk diktaturet få en akseptabel maske må det ha talsmenn i mange politiske leire. Det må forsvares av »ledere» som har røtter og en viss tillit i ulike lag av folket. Idag blir denne politiske reserven skrøpeligere og skrøpeligere. Tidligere USA-orienterte, reaksjonære Senterparti-folk lar seg **ikke** mobilisere for »Europa-tanken» og Vest-Tyskland. En rekke **kristelige** ledere, som i årevis har solgt monopolkapitalens opium, lar seg nå vanskelig mobilisere, jfr. Bondevik og Korvald. Og mellomskiktet i fagforeningene, dvs. deler av arbeideraristokratiet, går i stor utstrekning **mot** medlemskap. Monopolkapitalen og statsmakta får færre og færre talsmenn og allierte for sin politikk.

---Sosialdemokratiets politiske lederskap vakler.

Den viktigste »reserven» for den herskende klassen har i årevis vært høyre-sosialdemokratene i LO og DNA. Der tsaren brukte presteskapet til å underkue massene, der har imperialismen nyttet seg av arbeideraristokratiets

øverste, sosialdemokratiske skikt. I årtier har dette bidratt til å lamme arbeidsfolks politiske kamp. Nå vendes bildet. AUF har nesten samlet brutt med DNA-ledelsen. En stor del av »mellommennene» i fagbevegelsen har som nevnt forlatt faderhuset. Opprettelsen av »Arbeiderbevegelsens informasjonskomite mot EEC» styrker denne opposisjonen organisatorisk. Samtidig bidro Folkebevegelsens faglige konferanse til å etablere en landsomfattende faglig opposisjon mot LO-ledelsens politikk

---Kraftig politisering av massene.

Kampen mot EEC har på en rekke måter endret folks måte å **tenke på** endret deres innstilling til samfunnsutviklinga. Det som folk flest før var **imot** f. eks. tvangsraflytting og rasjonalisering, men som mange trodde var et »nødvendig, uomgjengelig onde», ser nå alle er et **resultat av monopolkapitalens og statens politikk**. Folk ser at EEC dreier seg om den **politiske suvereniteten**, om framtida for landet og folket. Stådig flere blir sjøl direkte involvert i denne klassekampen mot monopolene. De fleste arbeidsfolk innser nå også at statsapparatet tjener den **herskende** klassen. De krever et brudd med den politikken som staten fører. Men ennå nærer mange store illusjoner om militærets rolle og de parlamentariske organenes demokratiske karakter. Tendensen er likevel klar: mistilliten til statsmakta øker, massenes bevissthet **politiseres og revolusjoneres**.

---Enhetsfronten mot imperialismen er en realitet.

Formann Mao har slått fast at revolusjonen ikke kan lykkes uten et parti, en hær og en **enhetsfront av de revolusjonære klassene**. Kimen til en slik enhetsfront har vi lenge hatt i Norge. Men først gjennom EEC-kampen har den fått en kraft og en bredde som virkelig truer monopolkapitalens politikk. Denne enhetsfronten består idag av et utall av fronter, interesseorganisasjoner og aksjonsenheter. Den tar sitt utgangspunkt i en rekke forskjellige saker, fra solidaritet med Indo-Kinas kjempende folk til aksjon mot nedleggelse av trikken i Oslo. Men først og fremst gjennom fagforeningenes og klubbenes, fisker- og bondeorganisasjonenes EEC-motstand har de breie lag av folket virkelig blitt aktivt trukket med. Denne enhetsfronten har også skapt sine **egne organisasjoner**: Folkebevegelsen og Arbeiderkomiteen. Denne storstilte **organiseringa** av de folkelige kreftene vil bety mye for framtidens revolusjonære massearbeid.

----ML-bevegelsen har blitt kraftig styrket.

For 2 år tilbake var den norske ml-bevegelsen begrenset til et »ungdomsparti» og en studie- og propagandaorganisasjon for »de eldre». Idag har vi en enhetlig partibyggende organisasjon og et ungdomsforbund som forbereder seg på omdanninga til en kommunistisk **masseorganisasjon** for ungdom. Seinest ved utgangen av 1973 vil det være skapt et nytt, kommunistisk parti og en rekke masseorganisasjoner som er nært knyttet til partiet: for ungdommen kvinnene og barna. Denne raske utviklinga av de revolusjonære marxist-leninistiske kreftene skyldes nettopp at vi i de sakene som idag »rører massenes hjerte» har stått fram med en kommunistisk linje og politikk.

Denne oppsummeringa leder oss nødvendigvis fram til en konklusjon: **Kampen mot norsk medlemskap i EEC har ført klassekampen i Norge inn i en ny fase — opp på et langt høyere nivå enn åra før. Idag har denne kampen ikke en direkte revolusjonær karakter. Men den har ført og fører til en rekke endringer i samfunnet og politikken som styrker muligheten for en seierrik norsk revolusjon. Derfor er det alt nå klart at EEC-kampen har revolusjonære perspektiver.**

Kan EEC-kampen utløse revolusjonære stormer?

Dette er det andre spørsmålet vi må besvare. To saker er da viktig å ta med i betraktning:

----Krisa i imperialismen truer Norge.

Nesten hele Vest-Europa er nå inne i ei alvorlig økonomisk krise. I Sverige og England er det massearbeidsløshet, i det økonomiske »vidunder»-landet Vest-Tyskland er den raskt stigende. Rundt om i verden har imperialist-maktene støtt på økende vanskeligheter. Land etter land frigjør seg fra imperialist-statenes politiske, økonomiske og militære undertrykkelse. Krisa i imperialismen er også ei djup politisk krise. Foreløpig har Norge **ikke** fått føle denne krisa fullt og helt på kroppen. Men tendensene er klare: økende arbeidsløshet på grunn av konkurser og innskrenkninger, dyrtid og harde angrep på lønningene. For monopolkapitalen og statsmakta er derfor situasjonen ytterst alvorlig. EEC har allerede stilt deres politiske herredømme

på en hard prøve. Kommer en økonomisk krise på toppen, vil »velferds-masken» revne for godt. En herskende klasse som ikke klarer å sikre selv de mest elementære behov i folket vil heller ikke kunne håpe på dets tillit. Eksempelene fra dagens Vest-Europa, bl. a. England, viser at arbeiderklassen da er villig til å sette hardt mot hardt.

---EEC-kampen slutter ikke med folkeavstemninga!

Tre muligheter finnes grovt sett, etter folkeavstemninga:

Flertall mot EEC – mer enn 38 stortingsmenn godtar dette og regjeringa må bøye av. En slik situasjon er ennå den mest **sannsynlige**. Den vil kunne skape en regjeringsskisse. Og den legger grunnlaget for direkte **offensive** aksjoner fra arbeiderklassen og folkets side krav om forbud mot utenlandsk oppkjøp av norsk eiendom og industri, okkupasjon og krav om statlig overtakelse eller driftsgaranti ved bedriftsnedleggelse, krav om gjeldsinnfrielse for småbrukere og fiskere osv.

»**Usikkert valgresultat**» – taskenspill i Storting og regjering for å få brakt medlemskap raskt i havn. Skjer dette vil det også være et godt grunnlag for folkelige aksjoner. I en slik situasjon vil de sannsynligvis ta karakteren av et **direkte opprør** i landsomfattende målestokk mot regjeringa og staten. Storstreik, okkupasjoner og demonstrasjoner vil være innledende stikkord.

Flertall for EEC – både i folkeavstemning og mindre enn 38 mot i Storting. I de første ukene vil dette raskt skape defaitisme og pessimisme. Men Storbritannia viser at en slik situasjon raskt kan vendes. Regjeringa har nemlig enda ikke presentert hva det **koster** å komme inn. Den regninga vil sjokkere mange. I tillegg: Et stort antall politiske lovendringer må til for å oppnå medlemskap. Kampen mot EEC-medlemskapet vil altså **fortsette** fram til nyttår også i en slik situasjon. Skulle denne kampen **tapes** vil det være et stort nederlag for folket. De svakeste vil forlate enhetsfronten. Men grunnlaget vil da være lagt for år og årtiers folkelige kamp mot utenlandsk imperialisme og ny-kolonialisme.

Samtlige tre muligheter vil skjerpe motsigelsen mellom folket og monopolkapitalen. De to første er både de mest sannsynlige og gunstige. Og vi bør da minnes det første punktet: at staten nettopp i denne situasjonen kan være inne i en **økonomisk** krise. Vi kommunister skal alltid være på vakt mot eventyrpolitikk og subjektiv revolusjonsromantikk. Men likefullt vil det være uansvarlig ikke alt nå ha følgende perspektiv klart:

Sluttfasen av EEC-kampen og krisa i økonomien gir sammen et økonomisk og politisk grunnlag for masseaksjoner vi knapt kunne tenke oss omfanget av for noen år tilbake. Derfor må MLG ruste seg til å kunne stå i spissen for en slik revolusjonær storm mot regjeringa og staten!

Bitendensene er krisesamarbeid og fascifisering!

Når dette er sagt, er det på tide å slå fast de **bitendensene** i samfunnsutviklinga som kan bidra til å likvidere denne framgangen i folkets kamp.

For det første forsøker monopolkapitalen febrilsk å **skremme** arbeidsfolk til ro. Utenfor EEC vil arbeidsplassene måtte nedlegges skrev ELKEM til sine ansatte. Forlanger dere lønnspålegg går bedriften konk er lønnsoppgjørsmelodien. Denne reaksjonære klassesamarbeidsideologien har solide røtter i norsk fagbevegelse. »Sammen med bedriften skal vi trygge arbeidsplassene» heter det. Pro-EEC-vedtaket fra Årdal viser at »krise-samarbeidet» må tas ytterst alvorlig.

For det andre prøver reaksjonære å lamme motstandskampen med en tiltakende **fascifisering**: Hetsen mot lærerne og elevene på Apalløkka, sensuren i NRK, Gjerdes mislykkete forsøk på å stanse EEC-avstemninga, suspenseringa av marxist-leninister fra enkelte klubber i Oslo p. g. a. lagsavisene. Slike angrep er stort sett møtt med motstand. Men de har også stor virkning på enkelte fordi høyre-elementer i anti-EEC-fronten sjøl støtter dem. Jfr. FB-ledelsens hets mot politisk streik og andre aksjoner i fjor høst.

Endelig: kampen mot EEC fører ikke bare til oppsving for de revolusjonære, for marxist-leninistene. Kontra-revolusjonære som idag taktisk støtter folkets motstandskamp har også stor framgang: SF vokser på gallupen, Senterpartiet får økt oppslutning, tilogmed revisjonistene har et visst oppsving.

Hvis vi er oppmerksomme på disse bitendensene i utviklinga og bekjemper den med resultater, vil EEC-kampem bli et kraftig sprang framover i kampen for revolusjon og sosialisme.

Revolusjon er hovedtendensen i verden idag!

KOMMUNIKER FRA FELLES MØTE MELLOM ARBEIDSUTVALGENE I SENTRALKOMITEENE I MLF OG MLG.

Arbeidsutvalgene i sentralkomiteene i MLF og MLG har nylig avholdt felles møte og vil uttale følgende:

ML-bevegelsens brudd med Hovden-gruppa var riktig og nødvendig. Utviklinga etter bruddet har vist dette. En enhetlig ML-bevegelse har tatt avstand fra Hovden-gruppa, og gjennom grundige studier renska seg for innflytelsen fra Hovden-gruppas anti-kommunistiske ideologi. Massene har tatt avstand fra gruppas streikebryteri og splittelsesvirksomhet. Hovden-gruppa er i dag fullstendig isolert og har ingen innflytelse i den revolusjonære bevegelsen.

MLGs sentralkomite har avholdt plenum og diskutert situasjonen for partibyginga i Norge. Plenum slo fast at situasjonen er meget gunstig for raskt å danne det kommunistiske partiet.

Det felles AU-møtet har diskutert MLGs kommunike og sier seg helt enig i den analysen som blir lagt fram her.

MLGs ekstraordinære landsmøte slo fast: »MLFs landsmøte går inn for at det dannes en enhetlig partibyggende organisasjon med grunnlag i MLF og MLG, på grunnlag av de forslag som er vedtatt på MLFs og MLGs landsmøte.

Landsmøtet håper at en slik organisasjon kan dannes så tidlig som mulig, helst alt i 1972.

Landsmøtet pålegger MLFs nye sentralkomite å ta kontakt med sentralkomiteen i MLG for å drøfte de nødvendige tiltak som raskt kan smelte medlemmene av organisasjonene sammen på alle plan. Så snart en enhetlig partibyggende organisasjon dannes, vil MLF miste sin funksjon og en kongress skal sammenkalles for å oppløse organisasjonen.»

MLFs ekstraordinære landsmøte gikk inn for å skape en enhetlig organisasjon med oppgave å bygge partiet raskt. ML-bevegelsen har utvikla seg raskere enn ventet, og situasjonen i partibyginga er derfor gunstigere enn en kunne forutsett. MLFs og MLGs AU har etter en grundig analyse av situasjonen i ml-bevegelsen, kommet fram til at MLG i dag fyller de krav en må stille til en slik partibyggende organisasjon.

De to AU-ene er enige om at situasjonen derfor ikke krever danninga av en ny partibyggende organisasjon, et såkalt EPO. En kan gå raskere fram. Derfor mener en at det er riktig å styrke den partibyggende organisasjon en har, MLG, ved at MLF opphører som selvstendig organisasjon og MLFs medlemmer slutter seg til MLG. Dette kan og bør skje raskt.

MLFs AU vil legge dette synet fram for medlemmene i organisasjonen til en grundig, demokratisk debatt. MLFs AU vil også innkalle til en kongress som skal ta stilling til spørsmålet.

**KAMPEN MOT EEC GÅR INN I
EN AVGJØRENDE FASE**

STUDIESPØRSMÅL

1. På hvilken måte kan kampen mot EEC styrke kampen for en sosialistisk revolusjon i Norge?
2. Drøft minimumsprogrammet for f r o n t e n. Hvilke saker kan raskt gjennomføres? Lag en arbeidsplan!
3. Hvorfor trenger vi ei særskilt linje for kommunistenes arbeid i enhetsfronten?

Tyder salget av Klassekampen i deres distrikt på at dere har skjønnet nødvendigheten av propaganda for sosialisme og revolusjon?

STYRK SALGET AV KLASSEKAMPEN !

LES OG STUDER

IRRIDERE OG UNDERTRYKTE I ALLE LAND FOREN DERE! - ALLIANSJON ER I ER PAPIRTIGR!

KLASSEKAMPEN

Kr. 1.- Årg. 4. Nr. 3.

**ASPEN-
GREN'S 8% IKKE BARE FOR LITE**

**MEN
EN
BLØFF**

**KJØP OG LES
KLASSEKAMPEN!**

1/1 ARS ABONNEMENT, KR. 15.-
KLASSEKAMPEN
MARXIST LENINISTISK ARBEIDERAVIS.
POSTBOKS 6179, ETTERSTAD, OSLO 6,
POSTGIROKONTO 20 66 99

**TYSSDALEN - Direktørens trusler
mot arbeidsplassene tilbakevist**

**INTERVJU - Polens Kommu-
nistiske Parti (m-l)
«Proletariatets diktatur
skal gjenopprettes!»**